

ГЛАВА 3

9 МЕСЕЦА ПО-РАНО

До: Миа Ходж

От: Доун Шиф

Тема: Поздрави

Скъпа Миа,

Днес беше първият ми работен ден на новата работа, за която ти разказах.

Иска ми се да кажа, че беше лесно, но ме познаваш. Знаеш, че съм срамежлива. Това е общото между мен и костенурките – те са природно срамежливи животни. Не че не обичат промените, но повечето костенурки предпочитат да останат в собствената си среда. Те не искат някой да си играе с тях. И когато се сблъскат с някаква заплаха, първата им реакция не е да нападнат. А да се приберат в черупките си и да се скрият. Звучи ли ти познато?

Животът ми щеше да е по-лесен, ако имах черупка. Помниш ли, когато ми помогна да си направя черупка от кашони? Събрахме камъчета в парка и ги залепихме заедно в хола ми върху кашоните. Не изглеждаше много като истинска черупка, разбира се – все пак бяхме само на седем. Но когато имах лош ден, знаех къде да се скрия.

Колко време успя да издържи тази черупка? Седмица? Две? Спомням си само, че един ден се прибрах вкъщи и вече я нямаше. Докато бях на училище, майка ми я беше разпарчетосала и изхвърлила на боклука. Беше я разкъсала на парчета, така че нямаше никакъв

шанс да я оправя. Тя ми каза: *Ето защо имаш само една приятелка, Доун.*

Сякаш имам нужда от друг приятел освен теб. Само ми се искаше да не живееше чак в другия край на страната.

Най-близкото нещо до костенурка, което имам в момента, са кръглите ми очила с костенуркови черупки, които си купих преди около година. Не мисля, че си ги виждала. Не се тревожи – те не са направени от истински черупки на костенурки.

Компанията, за която работя, се казва *Vixed*. Занимава се с търговия на витамини или нещо подобно. Сигурна съм, че скоро ще науча повече за нея, макар че единственото, с което се занимавам, е счетоводството, така че не е необходимо да знам подробности за всичките им операции. Получих по пощата пакет, дебел седем сантиметра, посветен на продуктите на компанията, макар че в него, за съжаление, липсваха данни за тяхната ефикасност. Може би бих могла да предложи някои допълнителни тестове и проучвания в тази насока? Опитвам се да измисля начини да бъде по-полезна.

Сутринта новият ми шеф Сет ме заведе да се запозная с всички. Преди днешния ден се бях срещала със Сет само веднъж, на интервюто за позицията. Когато се запознах с него, имах добро усещане. Той е четиресет и няколко годишен, много дружелюбен, по начин по който костенурката определено не е, и изглеждаше толкова ентузиазизиран, че ме е назначил за счетоводител на компанията.

Но днес Сет изглеждаше различен. В деня, в който се запознахме, той беше по-очарователен – все усмихнат и развълнуван от всяко малко нещо, което исках да кажа. Днес изглеждаше разсеян. Набързо ме разведе из офиса, без да ми даде възможност да запомня имената на колегите или да направя нещо повече от помахване за поздрав. Погледна часовника си пет пъти, докато ме развеждаше. Освен това, когато му задавах въпроси, той

сякаш не знаеше много от отговорите. Беше доста разочароващо.

Например попитах го колко често се почиства хладилникът. Той изглеждаше изненадан. Затова му обясних, че много бактерии, като например листерията, могат лесно да виреят при ниски температури. Имах доста информация по тази тема, но когато се опитах да я споделя със Сет, той сякаш не се интересува. Само промърмори нещо, че щял да попита чистачките и тогава да ми отговори. После добави: *Госпоги, Доун*.

Започнах да усещам, че Сет ми се сърди, защото така винаги казваше баща ми, когато правех нещо, което го дразнеше. Господи, Доун. Чувах това много често. Практически всеки ден.

Последната спирка от нашата обиколка беше моята кабинка. На последната си работа имах собствен офис, макар че беше малък и нямаше прозорец. Все пак това беше за предпочитане пред тази малка кабинка. Вътре няма къде да се скриеш. Освен това столът, който ми предоставиха, не изглеждаше много удобен. Нямаше подходяща опора за гръбначния стълб. Ще трябва да попитам Сет за алтернативни опции по този въпрос.

Той ме запозна с жената, която работи в съседната кабинка. Радвам се, че го направи, защото ми е трудно да се запознавам сама с хората. Винаги се чувствам не ловко, а после, ако чакам дълго, е твърде късно. Няма как тепърва да се запознавам с някого, с когото съм работила вече месец. Така че бях щастлива, задето Сет ме представи.

Той ми каза, че името ѝ е Натали. И че е най-добрият ни търговец. Каза ми, че ако има нещо, което трябва да знам, Натали е моят човек за отговор. Записах името ѝ в паметта си. *Натали, Натали, Натали*. Тя носеше слушалки с микрофон, но ги свали за запознанството ни. Дори се изправи в поразителните си червени обувки, които нито ти, нито аз бихме помислили да обуюем. Тя е на нашата възраст, може би на трийсет, и е изключително красива.

Нещото, което най-много ми хареса в нея, беше косата. Руса, с цвят на зряла царица и се спускаше чак до средата на гърба ѝ. Изглеждаше толкова мека и копринена, че почти ми се искаше да протегна ръка и да прокарам пръсти през нея.

Помниш ли как посегнах да докосна косата на Беки Дойл и тя така ме одраска по лицето, че месеци наред имах червени следи? Беше ми за урок.

Вместо това докоснах собствената си коса. Това не беше толкова задоволително. Косата ми е със същия матовокафяв цвят, какъвто винаги е била, и тези дни я подстригах доста късо. Трябва да ти пратя снимка. Но дори да имах дълга коса, тя нямаше да е мека и копринена като тази на Натали, а истината е, че не харесвам усещането от търкането на космите по тила ми. Кожата ми настръхва и затова искам прическата ми да е къса.

Натали ме поздрави. Усмивката ѝ я правеше да изглежда още по-красива. Тя каза: *Добре гошла във „Vixed“!*

Имаше хубава усмивка. Приветлива. Гласът ѝ също беше много хубав. Звучеше така, сякаш би могла да бъде певица или да се занимава с озвучаване. Натали изглеждаше като много мил човек. Тя беше първата днес, която не ме накара да се скрия в несъществуващата си черупка. От начина, по който Сет я гледаше, разбрах, че и той много я харесва. Сигурно е перфектна в работата си.

Натали ме увери колко много ще ми хареса да работя във *Vixed*. И колкото повече говореше за това, толкова по-добре се чувствах.

Наистина харесвам Натали. През целия ми живот ти си единственият човек, с когото съм си допаднала, и повярвай ми, знам, че никога няма да бъда близка с Натали по същия начин като с теб, но би било хубаво да имам нова приятелка, с която да прием кафе или да вечеряме след работа. Винаги си казвала, че трябва да се опитам да си намеря повече приятели, така че се опитвам. Наистина се опитвам.